

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **M. G.**, nar., st. příslušnost Sýrie, t.č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPB-12975-48/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění, o 7 dnů, tj. do 25.3.2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 16.1.2016, č.j. KRPB-

12975-23/ČJ-2016-060023-50 A za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce namítal nesprávnost názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku č.j. 32 A 4/2016-53 ze dne 26.2.2016, v němž se soud odmítl zabývat maďarským azylovým systémem, je nesprávný. Bez ohledu na nejasnosti postavení, v němž se žalobce nachází, je zřejmé, že pokud bylo o žádosti žalobce rozhodnuto negativně, hrají eventuální nedostatky v maďarském azylovém řízení zásadní roli i v případě žalobce. Pokud těmito nedostatky maďarský azylový systém trpí, pak se s největší pravděpodobností promítly i do azylového řízení s žalobcem a vedly k zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Mají-li členské státy zvažovat předání žadatele o azyl a hodnotit podmínky v zemi, do které má být předán, tím spíše musí logicky zvažovat předání do země, v níž mu byla následkem systematických nedostatků v azylovém řízení žádost zamítnuta, neboť v takovém případě je tím spíše namístě převzít věc a řízení o udělení mezinárodní ochrany provést znovu (žalobce zde odkázal na situaci vracení žadatelů o azyl do Řecka).

Žalobce proto opětovně namítal nepřijatelnost vydání do Maďarska z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení. Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení nepřipustným. Je pak i nepřipustné samotné zajištění, pokud jeho účelem má být předání zajištěné osoby do Maďarska. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřipustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv ke zefektivnění azylové procedury. Rovněž i podle zprávy projektu AIDA (Aylum informatium Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřipustné. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 18/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4

Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1.10. 2015, kterou navrhl k provedení důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Stav azylového řízení je kritizován i v nedávném rozsudku Evropského soudu pro lidská práva Nabil versus Hungary ze září 2015. Tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především odkázala na svá vyjádření ve věci téhož žalobce vedené pod sp. zn. 32 A 4/2016 a 32 A 8/2016, kde uvedla, že dle písemností, které jsou součástí správního spisu, žalobce není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, což plyne i z vyjádření maďarské strany. Žalobce sám v průběhu řízení uvedl, že v Maďarsku dostal ochranu, kterou nechtěl. Mohl se totiž pohybovat jen v Maďarsku a proto se rozhodl odejít do Německa a dále do Švédska a rovněž s ním bylo ukončeno dne 14.12.2015 cizinecké řízení. Ani situace, že již není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, nevylučuje možnost jeho zpětného přijetí na základě Dublinského nařízení a tedy ani možnost jeho zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

Dále odkázala a citovala rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 33 A 17/2016 a 33 A 18/2016.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Soud předně k věci uvádí, že žalobce v rámci svého účastnického výslechu uvedl, že z Řecka odjel do Makedonie, Srbska a Maďarska. V Maďarsku byl v polovině dubna roku 2015. Vzali mu otisky prstů, ale o azyl nežádal, a tudíž obdržel vyhoštění. Pobýval tam cca 15

dnů. Policie jej chtěla vrátit do Srbska, ale utekl do Budapešti. V Budapešti si najal převaděče a ten jej autem převezl přes Rakousko do Německa, Dánska a poté Švédska. Do Švédska dorazil 10. nebo 15. května 2015 a požádal o azyl. Dne 10.12.2015 jej ze Švédska vrátili zpět do Maďarska. V Maďarsku mu azyl zamítli a dostal toliko ochranu, kterou však nechce, neboť se mohl pohybovat jen po Maďarsku. Tak se rozhodl odejít do Německa a dále do Švédska. V Německu zůstat nechtěl, chtěl jet do Švédska a ukázat dokumenty, že mu byl azyl zamítnut. V návratu do Maďarska mu nic nebrání, nikoho tam nemá, ale je tam hodně rasistů. Nemá v úmyslu zůstat v České republice, chce do Švédska. Před započítím výpovědi byl žalobce poučen o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Z odpovědi společného centra na žádost ze dne 16.1.2016, č. j. KRPB-13008-1/ČJ-2016-0604SZ-HRO plyne, že žalobce není evidován v maďarských cizineckých databázích. Cizinecké řízení s ním bylo ukončeno dne 14.12.2015 a jeho uprchlický status byl stažen. Dle názoru soudu z výpovědi žalobce i z odpovědi centra je zřejmé, že azylové řízení se žalobcem bylo v Maďarsku ukončeno. Z výpovědi žalobce pak plyne, že mu v Maďarsku dokonce byla udělena forma ochrany. Dle názoru soudu by se mohlo jednat o ochranu před navracením (čl. 21 *SMĚRNICE RADY 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany*). Dle čl. 2 písm. c) *Dublinkého nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto*. Žalobce pak argumentoval čl. 3 bod 2 pododstavec 2, věta druhá, *Dublinkého nařízení*, podle něhož *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*. Je zřejmé, že toto ustanovení je určené k tomu, aby žadatelům o azyl, o jejichž žádosti dosud nebylo rozhodnuto, byl garantován řádný průběh azylového řízení. Z výše uvedeného je přitom zřejmé, že o žádosti žalobce v Maďarsku již bylo rozhodnuto a byla mu udělena ochrana. V případě žalobce tedy nelze toto ustanovení aplikovat, neboť ani není v Maďarsku v postavení žadatele o azyl. V jeho případě bylo postupováno dle čl. 18 odst. 1 písm. d) *podle něhož členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu*. Soud tedy i nadále setrvává na argumentaci, že v případě žalobce nebylo možno vycházet z čl. 3 bodu 2 pododstavce 3, věty druhé *Dublinkého nařízení*. Soud nadto dodává, že žalobce netvrdil, že by mu v Maďarsku hrozila vážná újma či jiné jednání, které by bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Žalobce ani netvrdil, že by po návratu do Maďarska nadále nemohl užívat poskytnutou ochranu.

Soud se i přes výše uvedené z opatrnosti vyjádřil k námitkám žalobce směřujícím proti nedostatkům v maďarském azylovém systému. Soud k nim uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu*

nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Pokud žalobce odkazuje na statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82). Jestliže tedy žalobce namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jím tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobce dále poukazuje na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Podle přesvědčení krajského soudu ani nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je

krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl správný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12.1.2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky azylového systému v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Pokud jde o výklad namítaného rozsudku ESLP ve věci Nabil proti Maďarsku ze dne 22.9.2015 (stížnost č. 62116/12, přístupné na <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-157392>), krajský soud tak se v něm neobjevuje žádné komplexní hodnocení stavu dodržování lidských práv v Maďarsku, neboť právní závěry ESLP se váží striktně ke stěžovatelům a pouze k určité části trvání jejich zajištění v Maďarsku. Nezákonnost a rozpor s Evropskou úmluvou byl ze strany ESLP shledán pouze ve vztahu k opakovanému prodloužení zajištění stěžovatelů. Právní závěry obsažené v tomto rozsudku tedy nemají k předmětné věci žádnou relevanci, neboť v předmětné věci jde o prvotní zajištění žalobce a za podstatně jiných podmínek.

Soud jen pro úplnost závěrem dodává, že již dne 22.3.2016 byl proveden transfer žalobce do Maďarska.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vznikly, a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle § 35 odst. 8 s.ř.s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. dubna 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová